

ρίζη τὸ μωρὸ ἐδῶ κ' ἓνα μῆνα Ἀχαῖα || Φρλ. Γαλουρίζει
σὰ μικρὸ παιδί (μωρολογεῖ, φλυαρεῖ) αὐτόθ. 2) Καθη-
συχάζω βαυκαλίζων, ἐπὶ βρεφῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γα-
λιούρισι τοῦ πιδὶ νὰ ψυχούλλα νὰ πλαιάσ'. Καὶ ἀμτβ. κα-
θησυχάζω, ἀναπαύομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.): Θὰ γαλουρί-
σου δῶ 'ς τὴν ἀγκουνούλλα. 3) Κολακεύω, θωπεύω Πε-
λοπν. (Μάν.)

γαλούρισμα τό, ἀμάρτ. γαλιούρισμα Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαλουρίζω.

1) Ψέλλισμα νηπίου. 2) Καταπράυνσις, καθησύχα-
σις: Θέλ' γαλιούρισμα τοῦ μικροῦτσ' κου.

γαλόψιμος ὁ, ἥπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τοῦ ἐπιθ. ὄψιμος.

Χόρτον ἐδώδιμον καὶ εὐγευστον φυόμενον εἰς πε-
τρῶδη ἐδάφη.

γαλύνω Χίος (Πυργ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γαληνύνω < γαληνός καθ' ἀπλολο-
γίαν. Ἰδ. HPernot Parlers de Chio 3, 378-9.

Καταπραύνω: ἄσμ.

Μικρὴ 'σαι τσαὶ μ' ἐμάρανες, ἔλα νὰ μὲ γαλύνῃς,
τῆς ἐροδάφνης τὸ ζουμί καφὲ νὰ μοῦ τὸ δίνῃς
(ἐροδάφνη = ροδοδάφνη).

γαλωτὸς ἐπιθ. ἀμάρτ. γαλωτὸ τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ωτός.
Οὐδ. γαλωτὸ οὐσ., κουλούρι Πασχαλινὸν ζυμωμένον
μὲ γάλα.

γαμέτα κλητικὸν ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Νικόπ. Τραπ. Χαλδ.) ἄμετα Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) μέτα Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)
Θηλ. γαμέτῃ Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν.) ἄμέτῃ Πόντ.
(Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) μέτῃ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γαμέτης = ἀνὴρ, σύζυγος. Οἱ τύπ.
'αμέτας καὶ μέτας κατ' εὐφημισμὸν. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 213.

Ἡ λέξις εἰς ὅλους τοὺς τύπους εἶναι εὐχρηστος μόνον
εἰς τὴν κλητικὴν καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς προσφώνησιν
ἀπευθυνομένην πρὸς οἰονδήποτε πρόσωπον ἄνδρα ἢ γυ-
ναῖκα, πλὴν τῶν τύπων γαμέτῃ ἄμέτῃ καὶ μέτῃ λεγο-
μένων μόνον πρὸς γυναῖκα καὶ σημαίνουσιν ὅτι καὶ τὰ
τῆς κοινῆς βρέ, καλέ, καημένε κττ. ἐνθ' ἄν.: Γαμέτα
κ' ἐσύ, ἐθάρσες κατ' ἐποῖκες (ἐνόμισες πῶς κάτι ἔκαμες)
Χαλδ. Μέτα μάννα! (ἔ μάννα!) αὐτόθ. Γαμέτῃ λάλα
(βρέ παλαβή) Κρώμν. Μέτα, ντ' εὐτάς; (τί κάνεις;) Χαλδ.
Μέτα, ἐσύ εἶσαι; αὐτόθ. Μέτα, ἄρ' ἀέτο' ποῖσον (λοιπὸν
ἔτσι κάνε) αὐτόθ. Μέτῃ, ἐσύ τιδὲν 'κ' ἐξέρτς; (δὲν ἤξεύ-
ρεις τίποτε;) αὐτόθ.

γαμηλιώτης ὁ, Θάσ. Κάσ. Κρήτ. γαμουλιώτης
Κρήτ. Κύθηρ. ἄμουλιώτης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γαμήλγος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ιώτης. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λε-
ξικογρ. Ἀρχ. 11.

Ὁ εἰς γάμον προσκεκλημένος ἐνθ' ἄν.: Οἱ γαμηλιώ-
τες κάθονται χωριστὰ τῶν γυναικῶν Κάσ. Συνών. γα-
μιανός, γαμζώτης, γαμολόγος.

γαμιανός ὁ, ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάμος καὶ τῆς καταλ. - ιανός.

Γαμηλιώτης, ὁ ἰδ.

γαμζώτης ὁ, Κάρπ. Κύθηρ. Χίος γαμζώτ'ς Σάμ.
γαμζώτ'ς Λέσβ. Σάμ. γαμζώτα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ιώτης.

Γαμηλιώτης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Οἱ γαμζώτες πιράσανι
μὲ τὰ πιγνίδα Σάμ.

γαμζώτικος ἐπιθ. Ἀθην. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ιώτικος.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον ἢ ὁ προσριζόμενος διὰ τὸν
γάμον ἐνθ' ἄν.: Ψάγια γαμζώτικα.

γάμμα τό, κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. γάμ-μα Χίος
(Πυργ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γάμμα.

Τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλ-
φαβήτου (ἢ λ. ἀπαντᾷ εἰς ἄσματα ἀλφαβητικά, ὅπου τὸ
ὄνομα τοῦ γράμματος δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἑτέραν σημα-
σίαν, εἰμὴ μόνον νὰ δώσῃ μίαν σειρὰν εἰς τὰς στροφάς
των, τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα λέξις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἴδιον
γράμμα) ἐνθ' ἄν.: ἄσμ.

Γάμμα, γιοφύρι θὰ γενοῦ τσαὶ κρουσταλλένια βρούση
νὰ σὶ πουτίζου νὰ γιγῆς ψηλό μου κυπαρίσσι
Σκῦρ.

Γάμμα, 'γὼ γραμμένη σ' ἔχου
τσαὶ ζουγραφισμένη σ' ἔχου

αὐτόθ.

Γάμμα, γίνομαι κομμάθια | γὰ τὰ δνὸ σου μαῦρα μάθια
Θήρ.

γαμοκέρν τό, Πόντ. γαμοκέρν Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάμος καὶ κερνί.

Κηρίον εἰδικῶς ἀποστελλόμενον εἰς πρόσωπα ὡς προσ-
κλητήριον εἰς γάμον.

γαμοκούλουρο τό, Κρήτ. (Μεσαρ. κ. ἄ.) Πελοπν.
(Ἡλ. Μάν. Πύργ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάμος καὶ κουλούρι.

Κουλούριον διδόμενον εἰς τὸν κεκλημένον εἰς γάμον
κατὰ τὴν ἀποχώρησίν του.

γαμοκύρις ὁ, Πόντ. (Κερασ.) γαμοκύρις Πόντ.
(Χαλδ.)

Ὁ ἐκ τῶν οὐσ. γάμος καὶ κύρις.

Ὁ κύριος, ὁ προεξάρχων τοῦ γάμου πατήρ ἢ πάππος
τοῦ νυμφίου.

γαμολόγος ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λό-
γος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ.
Γαμηλιώτης, ὁ ἰδ.

γάμος ὁ, κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κο-
λων. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.) γάμους βόρ. ιδιῶμ.
γάμο Τσακων. γάμος Καπ. (Τελμ. Φλογ.) γάμους
Καπ. (Μαλακ.) ἄμος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.)
Πληθ. ἄμουδοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γάμος. Διὰ τὸν πληθ. Ἀπυράνθου ἄμου-
δοι πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι ἀράκος - ἀράκουδοι κττ.

1) Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ, διὰ τῆς ὁποίας καθαγιά-
ζεται ἡ ἐνῶσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς πρὸς κοινωνικὴν συμ-
βίωσιν κοιν. καὶ Καπ. (Μαλακ. Τελμ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Κολων. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.): Τσακων.:
Κάνω γάμο. Καλῶ σὲ γάμο. Τὴν πῆρε χωρὶς γάμο (χωρὶς

